

Una vida de llegenda

Familiars, amics i coneguts, a l'enterrament de Tomàs Mallol a Torroella de Fluvià Foto: JOAN SABATER.

L'església parroquial de Torroella de Fluvià va quedar ahir petita per als prop de dos centenars de persones que s'hi van congregar per acomiadar-se de Tomàs Mallol Deulofeu (Sant Pere Pescador, 1923 - Girona, 2013). Familiars, amics, coneguts i autoritats (poques) es van aixovar a l'interior del bell recinte religiós per retre el darrer adéu al reconegut cineasta i col·leccionista cinematogràfic, que va morir diumenge als 89 anys. Tres rectors prou coneguts, com són els mossens Pere Domènech, Ignasi Forcano i Joan Riu –que va oficialitzar la missa–, van conduir l'enterrament amb una litúrgia que, malgrat la seva solemnitat, va finalitzar amb aplaudiments arran de la interpretació de la popular sardana Girona m'enamora,

versionada a l'orgue pel músic empordanès Carles Coll, a qui la mala sonorització de l'església no va fer justícia.

En l'únic parlament sobre la figura del difunt, mossèn Joan Riu es va referir a "l'amic Tomàs" com una persona enamorada de la vida, de la família, dels amics i de la natura, així com de la imatge i la paraula. El va anomenar "príncep de l'art audiovisual" que sempre va saber interpretar en tot moment la gent que l'envoltava. En va remarcar la prodigiosa memòria, el caràcter d'empordanès "entramuntanat" i el tarannà noble. Li va agrair les visites constants a la parròquia del Mercadal de Girona, sempre que baixava a la ciutat a visitar la "nineta dels seus ulls": el seu estimat Museu del Cinema, que conté la col·lecció que porta el seu nom.

En la cerimònia no va faltar, evidentment, la seva muller i les seves filles, així com néts i nétes, familiars i veïns. Molta gent del poble, que sempre és d'agrair i demostra tot sovint l'estima que es tenia a l'acomiatat. Pel que fa a autoritats, va destacar la presència de l'alcalde de Girona, Carles Puigdemont; l'exalcaldessa Anna Pagans; l'alcalde de Torroella de Fluvià, Pere Moradell, i Pia Bosch. Més d'un esperava la presència de Joaquim Nadal –l'alcalde que el va convèncer de cedir la seva col·lecció a Girona–, però com que no va poder assistir a l'enterrament va oferir el condol pel matí.

Tampoc no hi van faltar representants del Museu del Cinema com ara Joan Boadas i Jordi Pons, així com molt del personal que hi treballa o hi ha treballat, i que, com la majoria, havia establert vincles més enllà dels purament professionals. Pel que fa a gent vinculada al cinema a les comarques gironines, hi van ser presents els realitzadors Joaquim Puigvert, Antoni Martí i Lluís Valentí; l'empresari de l'exhibició Narcís Agustí; col·leccionistes de cinema com ara Lluís Benajam i Antoni Escubedo; activistes culturals com ara Guillem Terribas i Sefa Ponsatí, i l'escriptora Núria Esponellà, entre d'altres.

Per poques setmanes, Tomàs Mallol no ha pogut arribar a complir els noranta anys. Una xifra bonica, però que en el seu cas no li ha calgut per arribar a transcendir, ja que només amb el seu llegat la seva figura restarà immortal per als annals de la història. La seva vida de llegenda no podia finalitzar sense un final digne d'un gran guionista. L'hospitalització, diuen, es va produir arran d'una mala caiguda provocada pel seu estimat (i inseparable) gos, quan Tomàs Mallol va sortir a passejar per anar a veure el tren que passa per Sant Miquel de Fluvià. Per als qui no ho saben, la localització del malaurat accident és la mateixa on el cineasta va filmar el que segurament és el seu millor treball darrere les càmeres, Instant (1967), centrat en el pas efímer d'un tren per l'estació d'aquesta vila veïna.

No sabem si és del tot cert o és una llegenda. Però, com Tomàs Mallol sap molt bé, quan la llegenda supera la veritat, es publica la llegenda.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 18-06-2013 Pàgina 29

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/655778-una-vida-de-llegenda.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss